

— Никога! никога!» извика Пикильо като падна
за колѣнитѣ на младата си госпожа.

Отъ този день той не излѣзе вече отъ къщата
на д'Агвилара

Като напустих първитѣ си навицы, той ставя
благоразуменъ и редовенъ, услуживъ на сичкитѣ, и
особенно нѣкога и на самага сеньоръ Пауло Чен-
фуго. Но ревността му къмъ службата на двѣтъ му
млады госпожи бѣше неописанна. На трапезата, правя
предъ тѣхъ, гледаше гы въ очитѣ безъ да мигне за
да налуча и да преваря заповѣдитѣ имъ. Той първий
са евяваше при колата за да отвори вратцата и да
спустне стѣпалото, не са уморяваше да изпълня по-
рѣчваніята имъ; гордѣяше са когато гы придружа-
ваше на расходка и носяше омбрелитѣ и мантилитѣ
имъ, и която вечерь Аиша и Кармена намѣрвахъ въ
стаитѣ си ароматитѣ или цвѣтята които обыцахъ.

Но единъ день при сичката му добра воля, слу-
чи са една бѣда; бѣше празникътъ на царя, и слѣ-
дователно предлежѣше да стане церемоніалъ въ па-
лата на Намѣстника; но колкото и да бѣше широко
зданіето, пакъ не можеше да побере сичкитѣ благо-
родны на града и на околноститѣ, защото въ Испанія
числото имъ е безмѣрно. Трѣбаше слѣдователно донъ
Жуанъ д'Агвиларъ да избира изъ между тѣхъ, нѣщо
много трудно, което той извърши найподиръ съ по-
мощьта на двамата си тайны съвѣтници, Аиша и
Кармена, които имахъ вече и възрастъ и познанія
доста за длѣжноститѣ и за благородството. Възло-
жихъ слѣдователно на Пикильо разнасяньето на при-
зователнитѣ писма; но той падна въ непоправими и
много неприятни погрѣшки.

Еди кой господинъ, който былъ призованъ, не
ириелъ призователното си писмо; дали са призовател-
ны писма на госпожи, които не были въ числото на
призованитѣ, и които по този начинъ са научихъ че
други были предпочетены отъ тѣхъ.

Тѣзи случка направи голѣмъ шумъ въ Пампелу-
на; тя можаше да са гледа като найважна управи-
телна погрѣшка на донъ Жуана д'Агвилара, но на